

Rodni Henri

PORUKA SPASENjA

UDRUŽENjE HRIŠĆANA SEDMOG DANA

Novi Slankamen, 2004

Naslov originala: Salvation Message by Rodney L. Henry

Copyright © he Board of the Christian Education of the General
Conference of the SDB Church, P.O.Box 1678; Janesville, WI
53547, USA

Prevodilačka i izdavačka prava za Srbiju i Crnu Goru © 2004
Draško Đenović, Beograd

Izdavač: Udruženje hrišćana sedmog dana, Novi Slankamen

Odgovara: Miroslav Crvenka

Prevod: Draško Đenović

Lektura: Aleksandra Broćeta

Tehnička priprema:

Štampa:

Tiraž:

Svi biblijski citati preuzeti su iz Starog zaveta u prevodu Đure
Daničića, a iz Novog zaveta u prevodu prof. dr Emilijana M.
Čarnića.

Još od vremena Edemskog vrta, ljudi su zbog posledice pada u greh izgubili lični odnos s Bogom. Sveto pismo ili Biblija je istorijski zapis o tome kako je Bog dao inicijativu da se obnovi taj prekinuti odnos. Bog vraća ljude u zajednicu s njim zato što ih voli. Bog želi da ljudi odgovore na tu njegovu ljubav time što će mu dati svoju veru i poverenje. Kada to budu činili, Bog sklapa sporazum ili zavet [savez] s njima tako da znaju šta on očekuje od njih u tom odnosu. Odgovornost ljudi u tom odnosu s Bogom je data u zavetima i zakonima.

Ovo proučavanje će istraživati ulogu zaveta, blagodati i zakona u odnosu između ljudi i Boga.

ADAM I NARUŠEN ODNOS

„U početku **Bog**...“ (1.Mojsijeva 1,1). Pre nego što je bilo šta postojalo na svetu, postojao je Bog. Sveto pismo ništa ne govori o Božijem poreklu. Za Sveto pismo, Bog je oduvek postojao. Sveto pismo počinje s tim da je Bog stvorio nebo i zemlju svojom rečju. I Bog reče: „neka bude... i vide da je dobro.“ Ovo je bila formula za stvaranje univerzuma.

Šestoga dana stvaranja, nakon što je stvorio ostatak univerzuma, Bog je stvorio čoveka – muško i žensko (reč „čovek“ u ovom materijalu predstavlja i muškarca i ženu.) Božije stvaranje čoveka je bilo jedinstveno. Čovek je stvoren na Božiju sliku. Stvoriviši čoveka na svoju sliku, Bog je stvorio nešto što može da voli. Bog je stvorio zvezde, planine, drveće, reke. Međutim, nije ih voleo zbog njihove predivne lepote. U svemu što je stvorio Bog je voleo jedino čoveka.

Bog je stvorio čoveka da uživa u jedinstvenom zajedništvu s njim. Ovaj odnos je stvoren kao Božija tvorevina, a ne kao rezultat nečega što je čovek učinio. Bog je stvorio čoveka kao biće koje će moći da voli.

Prvi Božiji potpuni dan u zajedništvu s čovekom je bio Šabat, tj. subota. Bog je stvorio čoveka šestog dana sedmice stvaranja i zatim se odmorio sedmog dana – na Sabbath. Subota je stvorena da bi koristila čoveku (Marko 2,27) tako da bi mogao da uživa u razgovoru i druženju s Tvorcem.

Čovekov odnos s Bogom se zasniva na blagodati (ljubavi), ali mu je data i odgovorinost u tom odnosu. Bog je stvorio čoveka kao biće koje će moći da voli. Međutim, takođe ga je stvorio i da bi čovek pokazao ljubav prema Bogu svojom poslušnošću. Adam i Eva su dobili odgovorinost da se „rađaju i množe“ (1.Mojsijeva 1,28). Bog je takođe čoveku dao i ogromnu odgovornost da vlada i upravlja nad celom Zemljom i svim što je stvorio (1.Mojsijeva 1,28).

Bog je u ovom odnosu zahtevao od čoveka još nešto. Bog im je zapovedio da slobodno jedu sve sa bilo kog drveta u Edemskom vrtu osim s jednog jedinog – posebnog stabla. „Ali s drveta znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega umrećeš“ (1.Mojsijeva 2,17).

Božiji odnos s Adamom i Evom u Edemskom vrtu je slika odnosa između savršenog Boga i savršenog čoveka. Bog je stvorio čoveka savršenim, jer je želeo da ga voli. Stvorio ga je blagodaću (ljubavlju) i, prema tome, odnos između čoveka i Boga zasniva se na blagodati. Međutim, čovekov odnos s Bogom je imao

odgovornost u upravljanju, rađanju i ne jedenju ploda s drveta poznanja dobra i zla. Bog je stvorio čoveka ne samo da bi imao nekoga ko bi držao njegove uredbe, već da bi imao nekoga koga će voleti.

U Prvoj knjizi Mojsijevoj, u 3. poglavlju nalazimo tužnu priču o gubitku tog ličnog odnosa između čoveka i Boga. To je priča o grehu i njegovim posledicama. Satana, u obličiju zmije, kušao je Evu, i ona i Adam su pojeli plod s drveta poznanja dobra i zla. Bili su neposlušni Bogu i prema tome su pali u greh (1.Mojsijeva 3).

Bog im je rekao: „U koji dan okusiš s njega, umrećeš“ (1.Mojsijeva 2,17). Međutim, kada su pojeli plod s drveta poznanja dobra i zla, nisu umrli fizičkom smrću. U stvari, Sveto pismo nam kazuje da su nastavili da žive, da su dobili sinove koji se zovu Kain, Avelj i Sit. Bog im je obećao da će umreti onoga dana kada budu okusili plod s drveta poznanja dobra i zla, a ipak su nastavili da žive. Veoma je važno da istražimo šta se desilo Adamu i Evi tog dana kada su okusili plod i pali u greh.

ODVOJENJE I BOŽIJA SVETOST

Onog dana kada su Adam i Eva pali u greh, oni nisu umrli fizičkom već duhovnom smrću. Duhovan život nam dolazi od zajednice s Bogom koji je život i izvor duhovnog života. Kada su Adam i Eva pali u greh, oni su bili izbačeni iz Edemskog vrta i odvojeni od Boga. Više nisu mogli da uživaju u šetnji, razgovoru i ličnom odnosu sa Bogom, svojim Tvorcem.

„I Gospod Bog izagna ga iz vrta Edemskog da radi zemlju, od koje bi uzet; i izagnav čoveka postavi pred Edemskim vrtom

heruvima, s plamenim mačem, koji se vijaše i tamo i amo, da čuva put ka drvetu od života“ (1.Mojsijeva 3,23-24).

Greh je taj koji je odvojio Boga i čoveka u Edemskom vrtu, i greh je taj koji i danas odvaja Boga i čoveka. Adamova neposlušnost donela je greh na svet, tako da je ceo ljudski rod potpao pod osudu greha. Ovaj greh odvaja ljudski rod od Boga i kao rezultat ima duhovnu smrt.

„Stoga, kao što je posredstvom jednoga čoveka greh ušao u svet, a grehom smrt, tako i smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili“ (Rimljanima 5,12).

Bog je izvor duhovnog života (Jovan 1,4) i ljudi mogu da imaju ovaj duhovan život samo ako imaju zajednicu s njim. Odvojenje od Boga zbog greha donosi duhovnu smrt.

Greh odvaja Boga od čoveka jer je Bog svet (Isaija 6,3 i Otkrivenje 4,8). Reč „svet“ jednostavno znači „čist“. Međutim, greh nije čist. Ukoliko bi Bog dopustio nečistoći greha da uđe u njegovu intimnu prisutnost, onda on više ne bi bio čist. Stoga, Bog ne dopušta grehu da uđe u njegovu prisutnost kako bi ostao svet i čist.

Celo čovečanstvo je odvojeno od Boga jer smo svi grešnici. Greh odvaja Boga i ljude jer je Bog svet (čist). Svi ljudi su grešnici. Stoga, svi smo odvojeni od Boga. Apostol Pavle tvrdi to isto u Rimljanima 3,23 kada kaže: „svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije.“

Čovek je stvoren da bi uživao u odnosu sa Bogom ispunjen ljubavlju. Međutim, čovek je zgrešio i odvojen je od Boga jer je svet. Sveto pismo je pisani zapis o tome kako je Bog pokušao da čovečanstvo vrati u taj odnos ispunjen ljubavlju.

ZAVET

Osnova svih odnosa između Boga i čoveka je zavet ili savez. Zavet je dogovor. U Svetom pismu, zavet je kao ugovor između dve strane. U Svetom pismu ovakvi zaveti su se sklapali između Boga i njegovog naroda. Bog je načinio zavet sa Nojem (1.Mojsijeva 9,9), Avramom (1.Mojsijeva 12,1-3) i Mojsijem (2.Mojsijeva 20). Božiji poslednji zavet sa čovekom je zapečaćen Hristovom krvlju. Isus je ovaj poslednji zavet nazvao „novi savez mojom krvlju koja se proliva za vas“ (Luka 22,20b).

Zavet za Nojem

Bog je s Nojem sklopio zavet nakon što ga je izbavio od Potopa. Poslao je potop na zemlju da bi uništio čoveka u svim njegovim slabostima. On je spasao samo Noja i njegov dom. Pošto se voda od potopa povukla, Noje je mogao da napusti kovčeg i Bog je načinio zavet s njim.

Zavet između Boga i Noja je zabeležen u Prvoj knjizi Mojsijevoj u 9. poglavlju. Zavet počinje ovim rečima: „I Bog blagoslovi Noja i sinove njegove“ (1.Mojsijeva 9,1). Noju će ovaj zavet sa Bogom pokazati koja je njegova odgovornost i šta će Bog da učini.

U ovom zavetu, Noju i njegovom domu, rečeno je da mogu da jedu sve osim mesa s krvlju (1.Mojsijeva 9,2-4). Svaki čovek ili životinja koji ubiju čoveka moraju da budu ubijeni (1.Mojsijeva 9,5-6). I konačno, Bog zapoveda Noju da ima puno dece i neka žive po celoj zemlji (1.Mojsijeva 9,7).

Božiji deo u tom zavetu s Nojem je bio veoma jednostavan. Prvo, Bog je blagoslovio Noja (1.Mojsijeva 9,1). Na kraju, Bog je obećao da više nikada neće uništiti čitavu zemlju potopom. I znak ovog zaveta će biti duga.

Bog je načinio svoj zavet s Nojem nakon što se Noje spasio od potopa. Ovaj zavet je Noju i njegovom domu ukazao na njihovu odgovornost u odnosu sa Bogom. Noje nije bio savršeni čovek. Ali, Noje je bio čovek vere!

„Verom Noje bi obavešten o onome što se još nije videlo, pa obuzet strahopoštovanjem načini kovčeg za spasenje svoga doma; njom on osudi svet i posta naslednik pravednosti koja se slaže sa verom“ (Jevrejima 11,7).

Bog je spasio Noja zbog njegove vere. I pošto ga je spasio, Bog je s njim načinio zavet koji mu je ukazao na odgovornost.

Zavet s Avramom

Posle Noja, ljudi na zemlji su nastavili da žive u grehu. Ovaj greh je dosegao svoj vrhunac u gradnji Vavilonske kule. Tada je Bog rasejao ljude širom sveta dajući im mnoge različite jezike.

Sušтина istorije spasenja počinje s Avramom. Posredstvom Avrama Bog će sebi načiniti narod koji će živeti pod njegovom vladavinom i vladalačkom palicom. Ovaj narod će živeti u zemlju koju će im sam Bog podariti. Preko Avrama on će sebi obezbediti narod i zemlju.

Ovo obećanje nasljedstva za Avrama koji će živeti u ovoj obećanoj zemlji je zabeležen u Prvoj knjizi Mojsijevoj 12,1-3. Ovo obećanje o nasljedstvu i zemlji predstavlja deo Božijeg zaveta s Avramom.

Bog je ovaj zavet s Avramom sklopio na jedan krajnje neobičan način za današnjeg čoveka. Bog je rekao Avramu da mu prinese junicu, kozu i ovna i da ih preseče na pola. Kada je Avram to učinio, Gospod mu se ukazao u tvrdom snu i obećao mu naslednike i zemlju. I upravo na ovaj način Sveto pismo kako je Bog sklopio savez s njim.

„A kad se sunce smiri i kad se smrče, gle, peć se dimljaše, i plamen ognjani prolazaše između onih delova. Taj dan učini Gospod zavet s Avramom govoreći: »Semenu tvom dadoh zemlju ovu od vode misirske [egipatske] do velike vode, vode Efrata«(1.Mojsijeva 15,17-18).

Nešto veoma bitno se desilo **pre** nego što je Bog učinio zavet s Avramom. Početak zaveta s Avramom je zabeležen u 1.Mojsijevoj 15,7. Međutim, u 1.Mojsijevoj 15,6 nalazi se osnova za ovaj zavet: „I **poverova** Avram Bogu, a On mu **primi to za pravdu**“.

Sama osnova i temelj Božijeg zaveta sa Avramom je bila Avramova vera i pouzdanje u Gospoda. Da toga nije bilo, ne bi bilo ni Božijeg zaveta s Avramom.

U stvari, vera i pouzdanje je jedino što Bog zahteva od Avrama u zavetnom odnosu. Bog nema prema Avramu drugih zahteva osim vere. U Jevrejima 11,8-19 čini se da je Avramov život bio zasnovan na njegovoj veri u Gospoda. „**Verom** Avraam poslušna kad bi pozvan da iziđe na mesto koje je imao da primi u nasledstvo“ (Jevrejima 11,8). „**Verom** se naseli u obećanoj zemlji“ (Jevrejima 11,9). „**Verom** i sama Sara dobi silu da stvara potomstvo“ (Jevrejima 11,11). „**Verom** je Avraam prineo Isaaka kada je bio kušan“ (Jevrejima 11,17).

Zato što je Avram verovao i pouzdao se u Gospoda, Bog je s njim načinio zavet. Bog je zapečatio savez s Avramom kada je prošao između prepolovljenih životinja. Ipak, Bog je želeo da Avram i njegovi naslednici imaju znak tog zaveta. Znak tog zaveta između Boga i Avrama je obrezanje.

„A ovo je zavet moj između mene i vas i semena tvog nakon tebe koji ćete držati: da se obrezuje između vas sve muškinje... tako će biti zavet moj na telu vašem zavet večan“ (1.Mojsijeva 17,10.13).

Znak i znak zaveta (obrezanje) dati su zbog Avramove vere. Avram je prvo imao veru i poverovao je Gospodu a zatim je primio zavet i znak zaveta. Bog je prihvatio Avrama zbog njegove vere, a ne zbog obrezanja ili zato što se držao zaveta. To je ono što

apostol Pavle kaže u Rimljanima 4,9-11: „...»Avraamu je **vera** uračunata kao pravednost«. Kako mu je to uračunato? Kada je bio obrezan ili kada je bio neobrezan? Ne kada je bio obrezan, nego kada je bio neobrezan. Pa i znak obrezanja dobio je kao pečat pravednosti koju je stekao **verom** kao neobrezan, da bude otac svih koji kao neobrezani veruju, da se i njima to uračuna u pravednost...“

Sveto pismo kaže da je Noja Bog spasao zbog njegove vere. Pošto je Noje verom u Gospoda bio spasen od potopa, Bog je s njim načinio zavet. Zavet s Avramom je načinjen nakon što je on poverovao u Gospoda koji mu je doneo prihvaćenost od Boga. Kao što je bilo i kod Noja i kod Avrama, zavet se odnosi na one koji su već poverovali i pouzdali se u Gospoda.

Zavet s Mojsijem

Bog je načinio zavet s Nojem i Avramom zbog **vere** ove dvojce. Ovo važi i u slučaju kada je Bog načinio zavet s Mojsijem i decom Izraela. Bog je načinio zavet s decom Izraela jer su pokazali svoju veru u Boga za vreme izlaska iz egipatskog ropstva.

Bog je pozvao Mojsija da bude vođa posredstvom koga će on moći da otkupi decu Izraela od sveza ropstva. Mojsije je pokazao veliku veru vrativši se u Egipat gde je ubio čoveka da bi došao pred faraona (Jevrejima 11,27). Tom verom su deca Izraela poprskala do vratke svojih domova krvlju jagnjetovom da anđeo smrti ne bi ubio njihove prvorođence (Jevrejima 11,28).

„Verom predoše Crveno more kao po suvoj zemlji, a kad Egipćani to pokušaše, podaviše se“ (Jevrejima 11,29).

Bog je izbavio decu Izraela iz egipatskog ropstva, a Izrael je odgovorio verom i pouzdanjem u Boga. Drugim rečima, Bog je taj koji je razdvojio Crveno more, ali je vera Izraelaca ta koja ih je provela preko mora sa vodenim zidovima s obe strane. Vera je bila njihov odgovor na ono što je Bog već bio učinio.

Veoma je bitno zapaziti da je Bog načinio svoj zavet s decom Izraela **kada** ih je izbavio iz egipatskog ropstva. **Spasenje Izraela iz Egipta nije bilo zbog njihove poslušnosti zakonu ili zavetu.** Kada je Bog spasao Izrael od egipatskog ropstva, još uvek nije postojao ni zavet ni zakon.

Bog je izbavio iz egipatskog ropstva narod koji se nazivao „Izrael“. Od trenutka kada je Izraelski narod napustio Egipat, oni su se neprestalno žalili. Oni su mrzeli egipatsko ropstvo, ali su se plašili i bili su nesigurni kako će preživeti u pustinji. Zato ih je Bog hranio manom i prepelicama (2.Mojsijeva 16) i obezbedio im je vodu iz stena (2.Mojsijeva 17). Kao narod, već je trebalo da nauče da će Bog da se brine za sve njihove potrebe.

Posle dva meseca, Izraelova deca su došla i ulogorila se u podnožju planine Sinaj. Bog je na Sinaju, dva meseca pošto ih je izbavio iz Egipta, sklopio zavet sa narodom Izraela.

I Mojsije izađe na goru k Bogu; i povika mu Gospod s gore govoreći: „Ovako kaži domu Jakovljevom, i reci sinovima Izrailjevim: »Videli ste šta sam učinio Misircima [Egipćanima] i

kako sam vas kao na krilima orlovima nosio i doveo vas k sebi. A sada ako dobro uzaslušate glas moj i uščuvate zavet moj, bićete moje blago mimo sve narode, premda je moja sva zemlja. I bićete mi carstvo sveštentičko i narod svet. To su reči koje ćeš kazati sinovima Izrailjevim.« A Mojsije dođe i sazva starešine narodne; i kaza im sve ove reči koje mu Gospod zapovedi. A sav narod odgovori složno i reče: »Šta je god kazao Gospod činićemo.« I Mojsije javi Gospodu reči narodne“ (2.Mojsijeva 19,3-8).

Zavet s decom Izraela je zasnovan na činjenici da je Bog **već** izbavio Izrael kao „na krilima orlovim“. Zavet nema nikakve veze sa njihovim izlaskom iz Egipta. Oni su već bili spaseni iz Egipta.

U ovom zavetu Bog poziva decu Izraela da od robova koji su pobjegli iz Egipta postanu carsko sveštenstvo. Bog je pozvao Izrael da mu se posvete, da ga poštuju i čuvaju zavet koji imaju s njim. Ako narod to bude činio, onda će Bog od Izraela načiniti „izabrani narod“ i njegovo „sveštenstvo“. Deca Izraela imaju dužnost da se pokoravaju Gospodu i da čuvaju zavet. Bog će biti odgovoran da od Izraela načini svoj izabrani narod.

Zanimljivo je primetiti da su se deca Izraela složila da se pokore Gospodu i čuvaju zavet, iako im uopšte nije kazan sadržaj zaveta. Oni su se složili da će ga se pridržavati bez obzira na to što im nije rečeno čega treba da se pridržavaju. Složili su se da drže zavet, iako nisu znali šta zavet sadrži tj. govori.

Deca Izraela su bila spremna da se pokore Bogu i drže njegov zavet, jer su imali pouzdanje u Njega. Posle svega, on ih je

oslobodio od egipatskog ropskog jarma. Zato što ih je već bio spasao, oni su pristali da mu se pokore bez toga da su prethodno znali šta treba sve da čine.

Nije trebalo da prođe mnogo vremena da bi saznali koje su im odgovornosti u zavetu s Bogom. Bog je pozvao Mojsija na Sinaj i svojim prstom je zapisao na kamenim pločama šta zahteva od dece Izraela u savezu sa njim. To su Deset zapovesti ili Zakon koji je zapisan u Drugoj knjizi Mojsijevoj u 20. poglavlju.

DESET ZAPOVESTI: MORALNE OBAVEZE ZAVETA

Deset zapovesti su Božiji zahtev za one koji se nalaze u zavetnom odnosu s njim. Dok je Bog pisao tih Deset zapovesti na Sinaju, prva rečenica je glasila: „Ja sam Gospod **Bog tvoj**, koji sam te izveo iz zemlje misirske [egipatske], iz doma ropskog“ (2.Mojsijeva 20,2). Deset zapovesti su date ljudima koji su već imali Gospoda kao svog Boga. Bog nastavlja da govori o tome da je on onaj koji ih je već spasao od ropstva. **Zakon je dat onima koji su već poznavali Gospoda kao Boga i kao svog spasitelja.**

Bog nikada nije rekao Izraelu da će ih spasti ukoliko drže zakon. Izrael nije zaslužio da bude spasen. Oni su bili narod u ropstvu koji se stalno žalio. Bog je spasao Izrael jer ih je toliko voleo i zato što je obećao Avramu da će to učiniti. Pošto je Bog spasao Izrael, i pošto je sklopio zavet s njima (2.Mojsijevoj 19), Bog im daje Zakon, Deset zapovesti. **Zakon je zasnovan na radosnoj vesti spasenja od egipatskog ropskog jarma.**

HRISTOV NOVI ZAVET „NJEGOVOM KRVLJU“

Isusova smrt i prolivena krv na krstu su doneli novi zavet ljudskom rodu. Za vreme Poslednje večere, Isus je izjavio: „Ova čaša je novi savez [zavet] mojom krvlju koja se proliva za vas“ (Luka 22,20). Međutim, ovo u Novom zavetu nije novo. Veoma je važno da ispitamo reči iz Novog zaveta da bismo videli šta je novo i koji elementi iz Starog zaveta još uvek važe. Reč „zavet“ jednostavno znači „savez“ ili „ugovor“. Prema tome, Novi zavet je reč od Boga u pogledu novog saveza.

Pre nego što se Isus rodio, anđeo se pokazao Josifu i rekao mu o Hristovom rođenju. Anđeo je rekao Josifu da će Marija začeti od Duha Svetoga. Anđeo nastavlja rečima: „Ona će roditi sina i ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasti narod svoj od grehova njihovih“ (Matej 1,21). Spasenje od greha je sastavni deo Isusovog imena.

U vreme kada je Isusu bilo trideset godina, započeo je svoju javnu službu na zemlji kada ga je u reci Jordan krstio Jovan Krstitelj. Dok je Isus ulazio u reku Jordan, Jovan Krstitelj ugledavši ga rekao je: „Evo jagnje Božije koje uklanja greh sveta“ (Jovan 1,29). Jovan Krstitelj je prepoznao da je Isus došao na zemlju da bi bio žrtveno jagnje koje će proliti krv za oprostjenje greha.

I prilikom Isusovog rođenja, i njegovog krštenja, pažnja je usmerena na spasenje ljudi od greha. Greh je najveći problem ljudskog roda, jer je greh taj koji odvaja Boga od ljudi. Greh odvaja Boga od ljudi, jer je Bog svet i čist i ne može u svojoj prisutnosti da ima nečiste grešne ljude.

Adamova neposlušnost u Edemskom vrtu je donela greh na svet. Ovaj greh se proširio na ceo svet, a kao posledicu je doneo smrt. Apostol Pavle u Posalnici Rimljanima 5,12 je napisao: „Stoga, kao što je posredstvom jednog čoveka greh ušao u svet, a grehom smrt, tako je smrt prešla na sve ljude, jer su svi zgrešili.“ „Smrt“ o kojoj govori apostol Pavle odnosi se na duhovnu smrt nastalu zbog odvojenja od Boga. Može se primetiti da je ova duhovna smrt koja se očituje u odvojenju od Boga nastala kao rezultat greha.

Cilj misije Isusa Hrista na zemlji je bio da vrati muškarce i žene u zajednicu s njim. Isus je izvor života. Jovan 1,4 kaže: „U njoj [reči] beše život.“ Kada je čovek odvojen od Isusa zbog greha, onda je odvojen od „izvora života“. Međutim, kada je greh izbrisan iz čovekovog života, ta osoba može da ima zajednicu s Isusom Hristom i prema tome imaće i život.

„I ovo je svedočanstvo: Bog nam je dao život večni i ovaj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina ima život; ko nema Sina Božijeg, nema života“ (1.Jovanova 5,11.12).

Imati Sina Božijeg je isto što i imati večni život, jer Sin Božiji je sam po sebi život i izvor života. Neosporan cilj svake osobe koja želi da ima večni život je da ima živi odnos s Bogom Sinom. Jedini način na koji mogu da imaju ovaj odnos sa Sinom Božijim je ako se reši problem greha.

HRISTOVA SMRT: BOŽIJE REŠENJE ZA PROBLEM GREHA

Bog je rešio problem greha poslavši Isusa Hrista da umre na krstu. Isusova zemaljska služba počinje izjavom Jovana Krstitelja: „Evo jagnje Božije koje uklanja greh sveta“. Rešenje problema greha je u Isusu Hristu, Jagnjetu i žrtvi na krstu.

U Starom zavetu, pod Ceremonijalnim zavetom nema oprostjenja greha bez prskanja žrtvene krvi. Stare žrtve su zahtevale ubijanje i prskanje krvi junaca, koza i jagnjadi u različitim periodima godine. Životinje koje su se žrtvovale morale su da budu bez mane, bez ikakve greške ili nedostatka.

Kao Jagnje Božije, Hristos će postati konačna žrtva za grehe čovečanstva. Hristova smrt kao poslednja žrtva je poslednja i posle nje više nema potrebe za daljim žrtvovanjem životinjama. Ova Hristova žrtva na krstu predstavlja žrtvu koja se prinosi za grehe celoga sveta.

Isus Hristos je bio Jagnje Božije koje je bilo savršeno u svakom pogledu. On je bio poput žrtvenog jagnjeta u Ceremonijalnom zakonu u Starom zavetu bez mane ili nekog nedostatka. Isus je bio iskušan grehom (Jevrejima 4,15), i stoga on je razumeo greh. Međutim, on nije nikada zgrešio. Zato što je bio bez greha, njegova pravednost je pred Bogom bila savršena.

Isus nije samo zadovoljio ograničenja ljudskog roda. Zato je i mogao da bude kušan i da razume greh. Takođe je uzeo na sebe grehe celog čovečanstva. Apostol Pavle tvrdi: „On [Hristos] je na svom telu poneo naše grehe na drvo, da se oprostimo grehova i da živimo za pravednost; Njegovim ranama ste isceljeni“ (1.Petrova

2,24). On nije poneo naše grehe time što je zbog nas postao grešnik. Umesto toga, dopustio je Bogu da stavi na njega grehe sveta, tako da bi on mogao da postane žrtva jednom za uvek. Ovu tvrdnju čitamo u 2.Korinćanima 5,21: „Onoga [Hrista] koji nije znao greha Bog je učinio grehom za nas, da mi u Njemu postanemo pravednost Božija“.

Pogled na Hrista na krstu pomoći će nam da shvatimo šta to znači i šta za njega znači „poneti grehe“ na krstu. Sv. Pismo kaže da „od šestoga do devetoga časa bi tama po svoj zemlji“ (Matej 27,45). Od tame niko nije mogao da vidi svu patnju Jagnjeta Božijega koju je podneo na krstu za ljudski rod. Ova agonija je nastala kao posledica prihvatanja greha celog čovečanstva. On je dobrovoljno uzeo na sebe potpunu odgovornost za sve grehe koji su bili ikada počinjeni.

Zato je Isus sa krsta zavapio: „Bože moj, Bože moj, zašto me ostavi?“ (Marko 15,34). Ovo nije vapaj ljudske slabosti. Drugi ljudi, koji su stradali pre i posle njega, iskusili su mučniju smrt, a nisu zavapili kao on. Isus nije zavapio zbog fizičkog bola. Zavapio je jer je po prvi put bio odvojen od svog nebeskog Oca.

Kada je Isus preuzeo na sebe grehe celog čovečanstva, Božija svetost (čistota), koju je Otac zahtevao od njega, napustila je Sina. Bog koji je rekao „čiste su oči tvoje da ne možeš gledati zlo“ (Avakum 1,13a) odvratila je njegovo lice od Sina. Samo su za trenutak na krstu, gresi čovečanstva su odvojili Oca i Isusa.

Gospod Isus Hristos, koji je bio i koji jeste od početka s Ocem, za trenutak je bio napušten. Isus je iskusio bol i stradanje duše odvojene grehom od Boga. Uzevši na sebe grehe celog čovečanstva i umrevši na krstu, umro je smrću koja je bila namenjena grešnim ljudima. Isus je preuzeo na sebe smrtnu osudu namenjenu grešnicima i iskusio je odvojenje od Boga da bi ljudski rod **mogao** da se spase od smrti.

Rešenje problema greha je došlo kada je Isus zavapio s krsta: „Svrši se“ (Jovan 19,30). Ovim rečima problem greha, a time i obnovljenje odnosa sa Bogom, bilo je rešeno. Put do Božijeg prisustva nije više bilo blokirano grehom.

Bog zna da čovek ne može da bude svet držeći Zakon jer su „svi pod grehom“ (Rimljanima 3,9). Čovek je bio i jeste isuviše slab da bi držao Zakon da bi mogao da postane dovoljno svet ne bi li ušao u Božije prisustvo koje spasava. Apostol Pavle ovo jasno tvrdi.

„Jer što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina u obličju sličnom grešnom svetu, i za greh, i osudio greh u telu“ (Rimljanima 8,3).

Zakon ne može da spase čoveka jer je čovek grešan. Problem nije sa Zakonom već sa grešnom ljudskom prirodom. Čovek ne može da drži zakon jer je slab. Ono što Zakon i ljudi nisu mogli da urade da bi se dobilo spasenje, „Bog jeste“ uradio.

Bog je dao rešenje za problem greha poslavši Isusa „za oprostjenje greha“.

Da bi se čovek spasao, on bi morao jednostavno da odgovori na ono što je Bog već učinio kada je poslao Isusa da umre na krstu. Ljudi ne mogu da zarade spasenje onim što čine. Mi jednostavno moramo verom da prihvatimo spasenje kao **dar**.

VERA: ČOVEKOV ODGOVOR NA BOŽIJE REŠENJE

Nema jasnije doktrine u Sv. Pismu od učenja o spasenju blagodaću uz pomoć vere. **Ljudski rod jedino može da se spase Božijom blagodaću (ljubavlju) slanjem Isusa Hrista da umre, a to za posledicu ima čovekov odgovor u veri (pouzdanju) u Isusa i ono što je On učinio na krstu.** Ovo učenje o spasenju blagodaću posredstvom vere jasno je objasnio apostol Pavle u Poslanici Efescima 2,8-9:

„Jer ste **posredstvom vere blagodaću spaseni**, i to nije od vas – **Božij je dar**; ne od dela, da se niko ne pohvali.“

U ovoj rečenici apostol Pavle je prikazao Božiji plan spasenja. Svaka reč i izraz u ovoj rečenici su važni, tako da ćemo svaki izraz ponaosob proučiti.

1. „Jer ste posredstvom vere blagodaću spaseni“

Božija blagodat je osnova i temelj čovekovog spasenja. „Blagodat“ je Božija ljubav prema svakom čoveku, iako je čovek ne zaslužuje. Bog voli čoveka iako je slab, grešan i neprijatelj Božij (Rimljanima 5,6-7). Ova ljubav prema grešnom čoveku je

blagodat, nezaslužena Božija ljubav. Apostol Pavle blagodat opisuje kao Božiju ljubav koja je prikazana u Hristovoj smrti za grešne ljude.

„Ali, Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici. Stoga ćemo mnogo pre mi, opravdani sada Njegovom krvlju, Njegovim posredstvom biti spaseni od gneva“ (Rimljanima 5,8-9).

Božija ljubav i blagodat za grešni ljudski rod su ga pokrenuli da pošalje Isusa da umre na krstu i reši problem greha. Bog želi da ukloni ljudski greh kako bi mogao da ima zajednicu sa čovekom. Bog toliko voli grešnike da je pronašao način da obnovi odnos koji je prekinut zbog greha.

„Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki – ko **veruje** u Njega – ne propadne, nego da ima večni život“ (Jovan 3,16).

Vera je čovekov odgovor na Božiju blagodat. Čovekov odgovor u veri je upućen osobi – Gospodu Isusu Hristu. „Pravednost Božija koja verom u Isusa Hrista dolazi za sve koji veruju“ (Rimljanima 3,22). Čovek ne može da se spase pouzdajući se u doktrinu, crkvu ili sposobnost da čini dobro (zakon). Jedini način da se čovek spase je da poveruje u osobu Isusa Hrista.

„Ali znajući da se čovek ne opravdava delima zakona, nego **samo verom** u Isusa Hrista, **poverovasmo** i mi u Hrista Isusa, da budemo opravdani **verom** u Hrista a ne delima zakona, jer na osnovu dela zakona niko neće biti opravdan“ (Galatima 2,16).

2. Spasenje ne dolazi „od dela“

Čovek ne može da spase sebe svojom silom ili snagom. Nema ničega u ljudima što zaslužuje spasenje od Boga. I „nema pravednoga – **baš nijednoga**“ (Rimljanima 3,10). Verovati da čovek može da se spase svojim sopstvenim snagama je **nerazumevanje** ljudske grešnosti i Božije svetosti.

3. Spasenje – „Božij je dar“

Spasenje mora da bude dar Božij jer ga ljudi svojim trudom ne mogu zaraditi. Nešto što se zaradi više nije dar, već plata. Apostol Pavle u Rimljanima 4,4-5 kaže:

„A onome koji radi plata se ne računa po milosti nego po dugu. Onome pak koji ne radi, a veruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vera se uračunava u pravednost“ (Rimljanima 4,4-5).

Božiji dar je milost koja ga je podstakla da pošalje Isusa da umre na krstu za grehe ljudskog roda. Isusova smrt na krstu je pokazala Božiju blagodat na delu. Hristova smrt na krstu je besplatan dar s obzirom na to da niko nije zaslužio da neko umre umesto njega. „Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici“ (Rimljanima 5,8).

Spasenje je ljudima ponuđeno kao dar. Oni koji žele da pokušaju da zarade dar ubrzo će propasti zbog njihovog greha.

Samo oni koji su voljni da istupe verom će primiti besplatan dar spasenja.

„Pravednost Božija koja verom u Isusa Hrista dolazi za sve koji veruju. Jer nema razlike; svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije, te se opravdavaju za badava – Njegovom blagodaću – na osnovu iskupljenja u Hristu Isusu, koga je Bog postavio kao žrtvu izmirenja – Njegovom krvlju – koja se verom usvaja, da se pokaže Njegova pravednost, jer je Bog u svojoj strpljivosti opraštao grehe učinjene u prošlosti“ (Rimljanima 3,22-25).

4. „Da se niko ne pohvali“ svojim spasenjem

Niko ne može da hvali svojim spasenjem jer se spasenje ne zarađuje i ne zaslužuje. Osoba bi mogla da se pohvali svojim spasenjem ukoliko bi ono došlo kao posledica rada ili truda. Međutim, hrišćanska poruka je poniznost. Ona počinje s činjenicom da su svi ljudi grešnici i odvojeni od Boga. Jedino rešenje za problem greha jeste poverovati u Isusa i njegovu smrt na krstu. U hrišćanskom srcu ponosu nije mesto jer je hrišćanin osoba koja je prihvatila dar. Dar je najvažnija stvar na svetu – spasenje. I ovaj dar je ljudima ponudio Tvorac. Dar se može primiti samo verom. Zaključak apostola Pavla o spasenju ne može da bude jasniji.

„Jer ste posredstvom vere blagodaću spaseni, i to nije od vas – Božij je dar; ne od dela, da se niko ne pohvali“ (Efescima 2,8-9).

OD VERE DO SPASONOSNE VERE

U Sv. Pismu se sasvim jasno vidi da je osoba spasena kada na Božiji dar spasenja odgovori verom. Vera je jedino što ljudi mogu da „učine“ da bi bili spaseni. Zato je veoma važno da razumemo tu veru kako bismo znali da odgovorimo na Božiju blagodat.

Da bi se osoba spasla mora da poveruje i pouzda se samo u Hrista za svoje spasenje. Grešnik koji se pokaje zbog počinjenih greha je pozvan da se pouzda i uzveruje **samo** u Hrista. Da bi osoba došla do Hrista, ona mora da zna ko je Hristos i šta je on učinio za nju umrevši na krstu. Nažalost, mnogi ljudi koji znaju o Hristu nikada ga lično ne prihvate i ne poveruju u njega. Lična vera je to što osobu dovodi u ispravan odnos s Bogom.

Šta to znači uzverovati u Gospoda Isusa Hrista? Prvo, to znači da **znamo** i verujemo u svom srcu da je Isus jedini put za spasenje. Drugo, da se **složimo** s Sv. Pismom u pogledu toga šta je Hristos učinio za nas na krstu plaćajući kaznu za greh, tako da možemo da dobijemo oprostjenje greha. Treće, moramo da se **predamo** i otvorimo svoje srce njemu i primimo ga u svoje srce i život. On će doći u naš život i učiniti od nas ljude kakve želi da budemo. Vera znači da možemo da mu poverimo svoj život i da će on bditi nad nama i davati nam silu koja nam je potrebna da vodimo život kakav on želi da vodimo.

Osoba mora da preda svoje grehe i svoj život Isusu uz pomoć **priznanja, obnovljenja i ispunjenja Duhom Svetim.**

Priznanje ili **ispovedanje** znači priznati Bogu da ste grešnik kome je potrebno oprostjenje. U ispovesti ne kažete Bogu nešto što on već ne zna. Bog zna da ste grešnik i zna sve vaše grehe. Kada mu ih ispovedate, jednostavno govorite Bogu da ste konačno shvatili da ste grešnik kome je potrebno očišćenje. Ukoliko svoj greh ispovedite Bogu, u potpunosti će vam oprostiti sve vaše grehe.

„Ako ispovedamo svoje grehe, on je veran i pravedan – da nam oprostí grehe i očisti nas od svake nepravednosti“ (1.Jovanova 1,9).

Obnovljenje je napuštanje greha i okretanje k Bogu. Kada se obnovite vi kažete Bogu da želite da prestanete da grešite u svom životu i da želite da budete osoba kakvom on želi da budete. Isus je rekao da je obnobljenje ili napuštanje greha neophodno za spasenje.

„Kažem vam, ako se ne pokajete, svi ćete tako izginuti“ (Luka 13,3-5).

Duh Sveti koji dolazi vaš u život daće vam **silu** koja je potrebna da budete osoba kakvom Bog želi da budete.

„Nego ćete primiti silu – kad Duh Sveti siđe na vas“ (Dela 1,8a).

Priznanje ili ispovest omogućava oprostjenje za već počinjene grehe. Obnobljenje je želja da greh ostavi. Duh Sveti dajr silu da se borimo protiv greha.

Uobičajena molitva predanja

Gospode, **ispovedam** ti da sam grešnik kome je potrebno tvoje spasenje. Verujem da je Isus umro na krstu za moje grehe. Molim te da mi ih oprostiš.

Gospode, želim da se **pokajem** i napustim greh u svom životu i okrenem se k Tebi kao svom Spasitelju.

Gospode, želim da ti **predam** svoj život i molim te da učiniš od mene osobu kakvom želiš da budem. Želim da živim svoj život za Tebe.

Gospode, daj mi **Duha Svetoga** da mogu da imam silu koja mi je potrebna da živim život koji će ti biti ugodan.

Zahvalan sam ti, Bože, što sam sada Tvoje dete. Ovo te molim i zahvaljujem ti se u imenu Isusa Hrista, Amin!

SPASENJE I ZAKON

Greh je jedina prepreka koja odvaja ljude od Boga. Sveto pismo definiše „greh“ rečima koje ukazuju na to da je greh prekršaj Božijih zapovesti. U 1. Jovanovoj 3,4 kaže: „Svako, ko čini greh, čini bezakonje, i greh je bezakonje“.

LEGALIZAM

Neki pogrešno veruju da s obzirom na to da je greh prekršaj Zakona, tada, **ukoliko osoba drži zakon – biće spasena.**

U Rimljanima 2, čini se da apostol Pavle kaže da ljudi mogu biti spaseni držanjem zakona. Pavle koristi reč „opravdan“ koja jednostavno znači da je osoba oslobođena greha tako da može da ima zajednicu s Bogom. Neki savremeni prevodi kažu „stavljani u ispravan odnos sa Bogom“. U ovom smislu, apostol Pavle kaže da ukoliko osoba može da drži zakon, biće spasena.

„Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji samo slušaju zakon, nego će biti opravdani oni koji zakon tvore“ (Rimljanima 2,13).

Stoga, osoba koja želi da bude spasenja držanjem zakona mora da bude upozorena na jednu veoma važnu činjenicu. **Ukoliko neko želi da bude spasen držanjem zakona, mora da drži ceo zakon sve vreme.** Jer, ukoliko neko prekrši zakon samo u nečem malom, kriv je za sve – za ceo zakon. U Jakovljevoj poslanici je zapisano: „Jer ko sav zakon drži, a pogreši samo u jednom, kriv je za sve“ (Jakov 2,10).

Božija svetost i čistota takođe zahtevaju da ne sme biti greha da se ne bi njegova čistota uprljala grehom. Čak ni

najmanja nečistota neće biti dozvoljena u prisutnosti svetoga Boga. Pre nego što osoba koja pokušava da se spase držanjem zakona pristupi Bogu, mora da bude savršeno čista i slobodna od svakog greha.

PROBLEM SA LEGALISTIČKIM SPASENJEM

Problem sa ovim pristupom spasenju je taj što nikada nije uspešno. Savršenost u držanju zakona će uvek biti neuspešno jer je čitav ljudski rod pod silom greha. Apostol Pavle kaže: „da su svi pod grehom“ (Rimljanima 3,9). To znači da su svi grešnici i pod silom greha. Spasenje držanjem zakona će uvek biti bez uspeha jer su ljudi svuda zgrešili i svi su grešnici.

„Ako kažemo da nemamo greha, samo sebe varamo i istine nema u nama... Ako kažemo da nismo zgrešili, pravimo ga lažom i njegove reči nema u nama“ (1. Jovanova 1,8).

Prema ovim stihovima iz Sv. Pisma, niko ne može da stane pred Boga i da kaže da je „bez krivice“ greha. Reč Božija kaže: „**svi** su zgrešili i tako su lišeni slave Božije“ (Rimljanima 3,23). Apostol Pavle takođe kaže: „Nema pravednoga – baš nijednoga; nema razumnoga, nema toga koji Boga traži. Svi su skrenuli, svi su zajedno postali beskorisni; nema toga koji čini dobro, nema **baš nijednoga**“ (Rimljanima 3,10-12).

Tako kaže logika apostola Pavla. U Rimljanima 2,13 Pavle govori o tome da će oni koji tvore zakon biti opravdani. Ukoliko osoba tvori (drži) ceo zakon, tada je ona bez greha, jer je greh bezakonje, odnosno prekršaj zakona (1. Jovanova 3,4). Međutim,

ovde se ne završava logika. Pavle i u Rimljanima 3,11-12 nastavlja da govori o tome da nema pravednoga, **baš nijednoga**. To znači da niko ne može savršeno da drži, odnosno tvori, zakon. Pošto niko ne može savršeno da drži ceo zakon i bude bez greha, logičan zaključak je da niko ne može da bude spasen držanjem **zakona**. Tačno je ono što apostol Pavle kaže **tri** puta u Poslanici Rimljanima!

„Jer delima zakona niko se neće opravdati pred njim; posredstvom zakona dolazi samo poznanje greha. A sad se bez sudelovanja zakona javila pravednost od Boga, posvedočena od zakona i proroka“ (Rimljanima 3,20.21).

„Smatramo, naime, da se čovek opravdava verom bez dela zakona“ (Rimljanima 3,28).

Pavlov argument je jasan. Pošto niko nije sposoban da savršeno drži, tj. tvori, zakon i da bude slobodan od greha, niko ne može ni da se spase držanjem zakona. Samo savršeno držanjem zakona će omogućiti osobi da bude prihvaćena kao sveta u prisustvu svetog Boga. Ali, pošto niko nije pravedan ili savršen, niko ne može da bude prihvaćen od Boga na osnovu držanja zakona.

Apostol Pavle ide čak i dalje od toga kada piše Galatima. On im kaže da su svi koji pokušavaju da se spasu držanjem zakona pod prokletstvom. Oni su pod prokletstvom jer je nemoguće da se uvek drži zakon u potpunosti. I ako nema savršene poslušnosti zakonu, nema ni spasenja.

„Jer koji čine dela zakona – pod kletvom su; napisano je, naime: »Neka je proklet svako ko ne ostane u svemu što je napisano u knjizi zakona – da to čini«. A da se kod Boga niko ne opravdava zakonom, jasno je, jer »Pravednik će živeti od vere« (Galatima 3,10-11).

„I ponovo svedočim svakom čoveku koji se obrezuje – da je dužan da izvrši sav zakon. Odvojili ste se od Hrista vi koji se zakonom opravdavate, otpali ste od blagodati“ (Galatima 5,3-4).

Spasenje držanjem zakona je nemoguće. Oni koji pokušavaju da se spasu držanjem zakona su „**pod Božijom kletvom**“ i „**otpašće od blagodati**“.

ULOGA ZAKONA U SPASENJU

Iako je iz Sv. Pisma jasno da niko ne može da se spase držanjem Zakona, to nikako ne znači da Zakon nema mesto ili ulogu u spasenju osobe. Apostol Pavle želi da bude siguran da po ovom pitanju ne ostane nešto nejasno.

„Da li mi, prema tome, ukidamo zakon verom? Daleko od toga [Vukov prevod kaže „Bože sačuvaj“] nego pre podržavamo zakon“ (Rimljanima 3,31).

Ni na jednom mestu u Svetom pismu ne piše da je Zakon ukinut jer se čovek spasava verom. Isus je rekao da nije došao da ukine ili razreši Zakon, nego da ga ispuni, odnosno razreši.

„Ne mislite da sam došao da razrešim zakon i proroke; nisam došao da razrešim nego da ispunim. Jer zaista vam kažem,

dok ne prođe nebo i zemlja, neće ni jedna iota ili jedna crtica od zakona nestati, dok se sve ne zbude“ (Matej 5,17-18).

Zakon je i dalje veoma važan za Boga i ima svoju ulogu u spasenju ljudi. Zakon ima veoma važnu ulogu u tome da neverniku ukaže na greh. Ljudi jedino pomoću Zakona mogu da saznaju šta je to greh. Apostol Pavle o sebi kaže: „... ja sam greh poznao samo posredstvom zakona“ (Rimljanima 7,7b). Apostol Pavle kaže ti isto u Rimljanima 3,2: „Jer delima zakona niko se neće opravdati pred njim; posredstvom zakona dolazi samo poznanje greha.“

Sama definicija greha je tesno povezana sa Zakonom. Sveto pismo kaže: „greh je bezakonje“ (1. Jovanova 3,4). Greh ne može da bude odvojen od Zakona jer, po definiciji, greh je prekršaj Zakona.

Tako je Zakon čovekov učitelj po pitanju greha. Tek kada čovek postane svestan svoga greha, on shvata svoju potrebu za Spasiteljem. Zakon donosi spoznaju greha pod silom Duha Svetoga koja daje duboko presvedočenje za to. Apostol Pavle je crkvi u Galatiji ukazao na tu učiteljsku prirodu Zakona.

„Tako je zakon postao naš **pedagog** za Hrista, da mi budemo na osnovu vere opravdani“ (Galatima 3,24).

Duh Sveti koristi Zakon da prodrma greh kod nevernika. Apostol Pavle kaže: „Zakon je uz to ušao da prestup bude još veći; gde se pak greh umnoži, onde se blagodat preobilno izli“ (Rimljanima 5,20). Zakon uvećava greh u želji da ukaže na potrebu rešavanja problema greha uz pomoć Isusa Hrista.

ZAKON U ŽIVOTU VERNIKA

Božiji Zakon jeste Božija želja da svi ljudi uđu u savez s njim. Kamene ploče Deset zapovesti već odavno ne popstoje, ali Božiji moralni zahtevi za njegovu decu još uvek postoje i nisu se promenili.

U vreme Starog saveza, odnosno u Starom zavetu, Bog je moralni zakon zapisao svojim prstom na kamenim pločama i držao ih unutar Kovčega saveza. Međutim, još u vreme Starog zaveta, Jeremija je prorokovao da će Božiji novi savez, tj. zavet, doneti zakon u čoveka i da će on biti zapisan u čovečjem srcu.

„Nego ovo je zavet što ću učiniti s domom Izrailjevim posle ovih dana, govori Gospod: »metnuću zavet svoj u njih, i na srcu njihovom napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod« (Jeremija 31,33).

Bog je obećao da će u Novom savezu Zakon biti upisan u ljudskim srcima. To je ono što se dešava u srcu svakog vernika, kao što je i zapisano u Poslanici Jevrejima 10,16. Sa Zakonom koji je zapisan u srcu, nijedan se više ne pita koji su Božiji zahtevi za moralno ponašanje njegove dece. Tako Zakon nastavlja da daje spoznaju greha u životu vernika.

Međutim, Božiji plan u pogledu držanja moralnog zakona je mnogo složeniji od pukog pisanja Deset zapovesti u ljudskim srcima. Pored **spoznaje** greha koje se dobija od Zakona, Bog pruža verniku **silu** nad grehom preko Duha Svetoga.

Nije dovoljno da Božija deca samo posredstvom Zakona spoznaju šta je greh. Zbog svoje slabosti prouzrokovane grešnom prirodom, ljudi nisu u stanju da drže, tj. tvore, Zakon čak i kada ga znaju.

Iz tog razloga, Hristos je rekao da je došao da „ispuni“ Zakon“ (Matej 5,17). Hristova smrt na krstu je donela ispunjenje velikog dela starozavetnih proročanstava i celog ceremonijalnog zakona žrtava i propisa o čistom i nečistom. Ovo znači da je on ove stvari ispunio. Na primer, starozavetni ljudi su prinosili životinjske žrtve za oprostjenje greha. Hristos je postao poslednja žrtva za grehe, tako da samim tim više nije potrebno žrtvovati životinje. Žrtveni zakon je ispunjen Hristovom smrću na krstu.

U pogledu Moralnog zakona (Deset zapovesti), Isus je rekao: „Ne mislite da sam došao da razrešim zakon i proroke; nisam došao da razrešim nego da ispunim“ (Matej 5,17). Odnos između Hrista i Moralnog zakona zavisi od reči „ispuniti“, odnosno „razrešiti“. Hristos je došao da ispunji, odnosno razreši Zakon. Način na koji je Hristos razrešio, odnosno ispunio, Zakon veoma je značajno u sagledavanju njegove uloge u životu vernika. Rimljanima 8,3-4 nam govori o razrešenju Zakona u životu vernika.

„Jer što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina u obličju sličnom grešnom telu, i za greh, i osudio greh u telu, da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila na nama – koji ne živimo po telu nego po duhu“ (Rimljanima 8,3-4).

Deset zapovesti se nisu razrešile, odnosno ispunile u Hristu. Sveto pismo kaže da će se Zakon „**ispunti na nama**“ (Rimljanima 8,4). Isus je rekao da je došao da ispuni tj. razreši Zakon (Matej 5,17). Apostol Pavle je određeniji u pogledu ispunjenja Zakona kada kaže da se Zakon ispunjava u životu svakog vernika koji zavisi od sile Duha Svetoga.

U Rimljanima 7,12 Pavle kaže: „Zakon je sam po sebi svet, i zapovest je sveta, i pravedna, i dobra.“ U prvom delu 14. stiha on nastavlja rečima: „Znamo, naime, da je zakon duhovan...“ Međutim, u Rimljanima 8,3 kaže da Zakon ima veoma važnu slabost na koju ne smemo da zaboravimo. Slabost Zakona je ono što Pavle naziva „telom“. Slabost Zakona je u ljudskoj grešnosti i nedostatku sile da držimo Zakon.

Problem sa slabošću Zakona nije u samom Zakonu koji je svet, pravedan, dobar i duhovan. Problem sa Zakonom je u nama – ljudima.

Problem nedostatka Zakona da obezbedi silu za njegovo držanje rešio se Hristovom smrću na krstu i silaskom Duha Svetoga. Rimljanima 8,4 govore o tome da je Duh Sveti taj koji daje verniku silu da ispuni Zakon. Hristovom smrću na krstu i silom Duha Svetoga: „...pravednost, koju zakon zahteva, ispunila [se] **na nama** – koji ne živimo po telu nego po duhu“ (Rimljanima 8,4).

Ispunjenje Zakona nije samo neka isprazna ideja ili priča. Ispunjenje Zakona je u životu vernika i pokazuje se pokoravanjem čitavom Dekalogu, odnosno držanjem svih Deset zapovesti. Sila za

ovu pokornost dolazi samo onima koji „ne žive po telu nego po Duhu“ (Rimljanima 8,4).